

Lungor

I mitt trettiofemte levnadsår var jag tvungen att uppsöka läkare då jag hade börjat få svårt att andas. Varifrån detta kom hade jag ingen aning. Jag levde vid den tiden ett stabilt och ordnat liv. Inga skulder, inga fysiska åkommor (fram till nu), inga trassliga relationer, ordnat boende, ett relativt tråkigt men tryggt jobb. Men så hade jag de senaste veckorna alltså fått svårt att andas. Jag kunde vakna upp om natten med andnöd, med sura uppstötningar, med ett tryck över bröstet som inte gav med sig förrän jag gått ett par varv i lägenheten. Det hände också att jag vid olika tillfällen på dygnet började svettas, vilket jag tidigare aldrig gjort. Då brukade även trycket över bröstet återvända. Även om dessa episoder var kortvariga blev de fler och fler till antalet, och jag började oro mig. Alltså bokade jag en tid hos doktorn.

*

Läkaren lade ner stetoskopet, undslapp sig en liten suck och tittade på mig med vattniga gråa ögon. Han hade ett snällt ansikte, märkligt renons på rynkor. Jag visste visserligen inte exakt hur gammal han var, men han var specialist, hade extremt buskiga ögonbryn och ett inramat foto på två vuxna och tre barn, samt en äldre kvinna jag förmodade var hans fru.

”Så här är det”, sa han. ”Du har helt enkelt inga lungor.”

”Ursäkta?”, sa jag.

”Jag hör absolut ingenting. Vi får göra en lungröntgen för säkerhets skull, men jag tror det är fullständigt överflödigt.”

Inte en tillstymmelse till ironi i hans röst.

”Eh ... va?”

”Lungor. Du har inga. Ledsen.”

”Men vad menar —”

”Lyssna nu. Det är egentligen ingen fara. Man kan leva ett helt liv utan lungor. Det finns forskning på det.”

”Men alltså, vänta nu ... vad finns där då? Om inte —”

”Tomhet. Ingenting. *The final frontier.*”

Jag antar att en viss blekhet nu uppstått i ansiktet på mig, för hans ögon mörknade plötsligt och huden runt näsa och mun stramades åt, som om han ansträngde sig inför ett kraftprov.

”Du. Har. Inga. Lungor. Lev med det. Det är inget farligt. Organ är överskattade. Min ex-fru säger exempelvis att jag inte har något hjärta. Jag vet inte. Har en EKG inbokad nästa vecka, så vi får se. Men det skulle inte förvåna mig om hon har rätt.”

En kort stund såg det ut som om han skulle börja gråta. De gråa ögonen täcktes av något jag inte kan beskriva på annat sätt än sorg. Men det varade bara ett par sekunder, sedan blev blicken klar igen. Han tryckte min hand och markerade på det sättet att undersökningen var över.

”Boka en uppföljningstid i receptionen”, sa han. ”Ren rutin.”

I receptionen var det tomt. Ett ovanligt starkt ljus sköljde allting vitt, och jag var

tvungen att kisa. Huvudet var märkligt tomt, utom just på denna tanke, att jag *inte kunde tänka något alls*. När som helst skulle allt rusa tillbaka in, som den där enorma vågen alla talar om som kallas verklighet. I själva verket är det fastlandet som hör till drömmen, och inte det skvalpiga skummande havet. Men när den insikten kommer har de flesta fått kramp för länge sedan.

”Har du högkostnadskort?” frågade kvinnan bakom glaset. Hon var vacker på ett klassiskt sätt. Hennes hud hade något av vanilj över sig, men den där sorten som brukar marknadsföras som ”gammeldags” och är lite gulare i tonen. Kindbenen var markerade med rouge, men mycket diskret. Ögonen var blå, klart blå, men ljuset fick dem att verka skifta i en svag nyans av grönt, vilket fick henne att framstå som ung, eller snarare tidlös. Vad kunde hon vara? Trettio? Fyrtio?

”Ja, men det ligger hemma ... någonstans”, sa jag.

”Där gör det ingen nytta”, svarade hon och log.

Hon hade varken tänder eller tunga.